

τότε, αλλά σὰν ποτάμι ἔτρεξαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της!

Ταράχθηκα λίγο ἐκείνη τὴ στιγμή· μ' ἄρχισε εὐθύς ἡ μουσική, ὁ χορός, τὰ τραγουδία, τὸ φαγοπότι κατόπιν καὶ τὰ ἡλιοσμύνησα ὅλ' ἀμέσως.

Τὰ ξημερώματα ἡ γυναῖκά μου κοιμώταν κατακουρασμένη στὸ πλάι μου κ' ἐγὼ ἀγρυπνοῦς· ἀκόμα κ' ἐδερνόμενα· τότε ἦλθε στὸν νοῦν μου τὸ φίλημα τῆς Ρόζας, τότε ἀνοιξα τὰ μάτια μου! Λοιπὸν δὲν ἦτανε φιλία αὐτή, ἀλλ' ἦτανε ἀγάπη καὶ ἀγάπη βαθεία, καὶ ἀγάπη κρυφὴ, ἀπὸ 'κείναις ποῦ τρῶν' τὰ σωθηκά, ἀπὸ 'κείναις ποῦ μαθαίνουν τὴν ζωὴ, ἀπὸ 'κείναις ποῦ φανερόνεται τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν πειὰ εἶν' ἀργά, κ' ἐλπίδα πειὰ καμμιά δὲν μένει, κι' ὁ ἄρρωστος πᾶει, πέθανε! "Ἐτσι λοιπὸν! Κ' ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα τόσα χρόνια, κ' ἐπερίμενα νὰ μοῦ τὸ πῇ ἡ Ρόζα, κ' ἡ πέτρινη καρδιά μου τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγε! "Ἐτσι λοιπὸν! Ἐπῆγα καὶ κατεδίκασα τὰ νεύματα μου καὶ κατεδίκασα καὶ τὴν καυμένη τὴν Ρόζα, αὐτὸν τὸν ἄγγελον, σ' αἰώνια λύπη καὶ σὲ δάκρυα!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω κι' ἐγὼ! Ἦταν ἡ πρώτη ἀπιστία ποῦ ἔκανα στὴν γυναῖκά μου, ἐκεῖ στὸ πλάι της, τὴν πρώτη νύκτα τοῦ γάμου μας!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω κ' ἐγὼ γιατί ἔνοιωθα πῶς δὲν θὰ μπορῶ νὰ βλέπω πειὰ τὴν Ρόζα σὰν πρῶτα μὲ ἀφέλεια, γιατί ἔνοιωθα πῶς ἔθαψα τὰ νεύματα μου, γιατί ἔνοιωθα ἀκόμα πῶς τὸ φίλημα τῆς Ρόζας ἦτανε τὸ τελευταῖον φίλημα, ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς ποῦ ἔδωσε σὲ μένα, τὸν νεκρὸν πλέον γι' αὐτήν, σὲ μέ, τὴν πεθαμένη, πειὰ ἀγάπη της!...

Τὰ ματια τοῦ Γεώργου ἦταν βουρκωμένα ἅμα ἔτελειωσε τὴν διήγησιν.

Καὶ τὰ δικὰ μου ὄχι· λίγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

## Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

### ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

#### Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Δ

Εἰς Καρδενάς· ἰδοὺ τί συνέβη.

Μόλις οἱ δύο μαῦροι ἐγκατέλειπον τὴν σκιάδα ἡ Μερσεδὲς ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἑραστοῦ της, ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀφ' οὗ ὁ Κάφρος καὶ ὁ Κικέρων πρὸ μικροῦ ἀπεμακρύνθησαν.

Τὸ δεῖπνον, ἄλλως τε, ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ.

Ὁ ἐφημέριος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμήν μόνος μετὰ τῆς Μαρίας.

Ὁ δὸν Ἰωσήφ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του κύαθον ἐκ Σαζωνικῆς πορσελάνης, περιέχοντα

ἀφέψημα καφῆ ἀρωματώδους, ὅτε κραυγὴ τρόμου τὸν κατέπληξε.

Ὁ κύαθος διέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἐθρυσθὴ πεσὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ Μαρία ὤρμησεν ἐκ τῆς ἑδρας της μὲ τὴν εὐστροφίαν πάνθηρος, πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἡ κραυγὴ ἤκούσθη.

Ἀνεγνώρισε τὴν κραυγὴν τῆς μητρὸς της.

Ἡ φοβερὰ ἀλήθεια ἐγνώσθη ταχέως.

"Ὅτε εἰσῆλθεν αὕτη εἰς τὴν σκιάδα, ἡ μιγὰς ἐκράτει τὸν μαρκήσιον εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἐφαίνετο ἐν αὐτῷ.

— Ἐδολοφόνησαν τὸν πατέρα σου, ἐκραύγασε πρὸς αὐτὴν ἡ Μερσεδὲς.

Διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἄκρας στοργῆς της, ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

"Ὅ, τι ἐφοβεῖτο ἐπραγματοποιεῖτο.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ζωογονήσωσιν.

Εἰς τὰς θερμὰς περιπτύξεις ἐκείνων αἷτινες διακαῶς τὸν ἠγάπων, ὑπὸ τὰ φίλήματα καὶ τὰ δάκρυά των, ὁ ἀγωνίων ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ στιγμήν ἀνέκτισε φαινόμενά τινα ζωῆς καὶ λογικοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Νεύσαντος αὐτοῦ, ὁ δὸν Ἰωσήφ ὅστις παρητρεῖ ἐκπληκτος τὴν κτηνὴν, ἠνόνησεν ὅτι ἤθελε νὰ γράψῃ.

Διὰ χειρὸς ἠνθοσκούσης ὁ μαρκήσιος ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σημειώσῃ:

— Μὲ ἐδολοφόνησαν, ὑγιαίνετε!

Ἦτο ὁ τελευταῖος σπινθὴρ τῆς ζωῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπανεκλείσθησαν διὰ παντός· αἱ χεῖρές του ἐπανεπέσαν ψυχραὶ ἤδη καὶ ἐξέπνευσεν ἐν τελευταίῳ τινὶ σπασμῷ, κλυμβῶν εἰς τὰ δάκρυα τῆς Μερσεδὲς καὶ τῆς θυγατρὸς της, ἥτις ἐδέχθη ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτῆς τὴν τελευταίαν θλίψιν τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς της.

Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει.

Ἡρεύνησαν εἰς τὸν κῆπον, ἐζήτησαν παντοῦ.

Ὁ ἐπιστάτης καὶ οἱ δοῦλοι τῆς φοιτήσεως τεταραγμένοι, καὶ ρίπτοντες κραυγὰς λύσεως, συνήχθησαν περὶ τὴν σκιάδα, ἀλλ' οὐδ' ἔγχεον τῆς διαβάσεως τῶν μαῦρων ἀνεύρον.

Ὁ Κάφρος καὶ ὁ συνένοχος αὐτοῦ ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου.

"Ἀλλως τε οὐδεὶς τοὺς ἐγνώριζεν ἐν τῷ τόπῳ καὶ ἡ θάλασσα δὲν φυλάττει τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεως τῶν πλοίων.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου ἦτο πρόδηλος.

Ἀπέθανεν ὑπὸ τὰ δῆγματα ἐρπετοῦ, οὐτινος ἡ ὁσμὴ παραμένει καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ πόθεν ἦλθεν;

Τριγωνοκέφαλοι δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Κούβα.

Ὁ ἐπιστάτης, μαῦρος καὶ αὐτὸς καὶ καταγόμενος ἐξ Ἀγίας Λουκίας, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατάται.

Οὐδεὶς ἄλλος ὅφρι δάκνει ὡς αὐτός.

Προφανῶς μυστήριόν τι ἐκρύπτετο εἰς πάντα ταῦτα.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πλῆθος ἐμακρύνθη.

Ὁ νεκρὸς τοῦ μαρκησίου μετεφέρθη εἰς τὴν ἑπαυλιν· οἱ μαῦροι τρομαγμένοι ἄπεσύνθησαν εἰς τὰς καλύδας των καὶ ἐκλείσθησαν ἐν αὐταῖς φοβούμενοι τὴν παρουσίαν τοῦ φοβεροῦ ἐρπετοῦ, οὐτινος ἐνόμιζον ὅτι βλέπουσιν ἤδη τὴν εἰδεχθῆ κεφαλὴν· ἡ ἀρχοντικὴ κατοικία ἐκλείσθη καὶ μόνῃ ἡ Μαρία μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἔμειναν γονυπετεῖς πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐκείνου, οὐτινος ἡ ἀναληγσία ταῖς προετοιμασε τοσοῦτον δυστυχίᾳ μέλλον.

Ἀλλὰ μόνῃ ἡ Μερσεδὲς ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς της μερίμνῃ, ἡσθάνετο κρύφιον τρόμον μινυόμενον μετὰ τοῦ πένθους, ὅπερ τὴν κατέβαλεν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, ἀγνοῦσα τὸν κόσμον ἀμέριμνος καὶ ἀφιλοκερδῆς, περικυκλουμένη ὑπὸ ἀφθονίας καὶ πολυτελείας, αἷτινες δὲν τὴν ἀφῆκαν νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, περιστοιχουμένη ὑπὸ δούλων καὶ ὑπηρετῶν σπευδόντων νὰ προλάβωσι πᾶσαν ἐπιθυμίαν της, δὲν ἐβλεπεν ἐν τῇ καταστροφῇ ταύτῃ, εἰμὴ τὴν ἀπώλειαν πατρὸς προσφιλοῦς, ἐπαγρυπνοῦντος ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας της καὶ ἐπιδαφιλεύοντος εἰς αὐτὴν ἀφθόνως θωπείας καὶ ὥρα, τὸ γενναῖον καὶ ἀγαθὸν ὃν, ὅπερ τὴν ἔφερε παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅστις τὴν ἐξεπαίδευσεν καὶ τὴν ὕψωσεν, οὕτως εἰπεῖν, ὑπεράνω τῆς τάξεώς της, διότι τί ἄλλο ἦτο παρὰ μιγὰς, ἔχουσα μόνον τὸ πλεονέκτημα τῆς ἐξαισίας καλλονῆς της; Αὐτὸς τὴν ἀφῆκε ν' ἀγνοῇ τὴν γέννησιν της ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὴν λησμονῇ.

Ἐχουσα ὅθεν ἐλαχίστην πείραν τῆς θείσεώς της, οὐδόλως ἀνησύχει καὶ ἐκλαίει μόνον τὴν ὀρφανίαν της, ἀλλ' ἐμελλον ὅσον τάχιον νὰ τὴν ἐξαγάγῃ σκληρῶς τῆς τοιαύτης ἀγνοίας.

Τὴν ἐπαύριον, ἀμέσως μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ μαρκησίου καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῆς πενθίμου τελετῆς ὅμιλος ἀνδρῶν ἐνδοδυμένων μελανὰ ὡς οἱ κόρακες, κατέλαβον ἐν ἀπουσίᾳ τῶν γυναικῶν, αἷτινες ἐκεῖ ἤρχον, τὴν ἑπαυλιν, κατέσχον τὰ χρήματα, ἐσφράγισαν τὰ κιβώτια καὶ ἔθεσαν φύλακας.

Συγχρόνως δούλη τις, τελοῦσα χρέη θαλαμηπόλου παρὰ τῇ Μερσεδὲς, ἦλθε πρὸς αὐτήν, γονυπετὴ οὖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μαρκησίου, καὶ τῇ εἶπε:

— Σὰς ζητοῦν, κυρία.

— Τίς;

— Ὁ κύριος Μορέλ.

Ἡ Μερσεδὲς ἤσθάνθη ὅζον πόνον, ὅμοιον τοῦ δῆγματος, ὅπερ ἐθανάτωσε τὸν ἑραστήν της.

Ἐτελείωσεν ἐν τούτοις τὴν προσευχὴν της, ἡσπᾶσθη τὸν τάφον καὶ ἠκολούθησε τὴν δούλην.

Ε'

Ὁ τραπεζίτης, ἐνδοδυμένος μέλανα φορέματα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ἔχων θλιβερὰν ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὸν κομιστὴν κακῆς εἰδήσεως, ἐκάθητο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως.

Ἀνθρωπος μεσαίου ἀναστήματος, σοβα-



ρός, υπέρσαρκος μὲ τριπλὴν σιαγόνα τὸν συνώδενον.

Εἰς τὴν ἀφίξιν τῆς Μερσεδές, ὁ κ. Μορέλ ἡγέρθη καὶ προχωρῶν εἰς προὔπαντησιν αὐτῆς, τὴν ἐχαιρέτησε μὲ τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸ φύλόν της, καὶ τῇ παρουσίᾳ ἐπισήμως τὸν συνοδόν του.

— Ὁ κύριος Ἀλκᾶδος δὸν Ρομῆρος ὁ Μιραφιόρες ὁ Βιβαράμπλα Μακαδόρ !

— Ὡ ! οἱ ἰνδαλγοὶ οὗτοι τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς, ἂν εἶχον τόσας χιλιάδας πιάστρων ὅσους ἔχουσι τίτλους !

Ὁ κύριος Ἀλκᾶδος προσέκλινε μετὰ τι-  
νος ὑπεροψίας καὶ σύρων τὸν τραπεζίτην ἐκ  
τῆς χειρὶδος :

— Ἀρκεῖ λοιπόν, ἐγγύλλισεν οὗτος· εἶναι  
πάρα πολὺ διὰ μίαν μιγάδα.

— Μιγάς !

Ἄπασα ἡ περιφρόνησις τῶν λευκῶν Ἰ-  
σπανῶν ἀποίκων περιείχετο ἐν μόνῃ ἐκείνῃ  
τῇ λέξει.

— Εἶναι τόσῳ δυστυχεῖς ! ἀντέταξε χαμη-  
λοφώνως ὁ ἀγαθὸς κ. Μορέλ, λαμβάνων ὁ-  
φος συμπαθείας ὑποκριτικῆς.

— Εἴσθε γενναῖος ἀνὴρ, φίλτατε κύριε  
Μορέλ, εἶπεν ὁ Ἀλκᾶδος μετὰ πεποιθήσεως.

Καὶ τῶνόντι· ὁ τραπεζίτης εἶχε τὴν στιγ-  
μὴν ἐκείνην τὴν ὅσιν φαινομενικῶς συμ-  
παθῆ.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι κατείχετο ὑπὸ βαθυτά-  
της θλίψεως.

Ἡ φυσιογνωμία του δὲν θὰ ἦτο βεβαίως  
περισσότερον ἡλλοιωμένη, ἂν ἔχανε συγ-  
χρόνως τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ δυσπιστήσῃ τις,  
βλέπων τὴν εἰλικρινῆ ἐκφρασὴν τοῦ προσω-  
πίου ἐκείνου.

Ἡ μιγάς μόνῃ δὲν ἠπατήθη κατ' ἀρ-  
χᾶς ὑπὸ τοῦ γοήτρου, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος ἐ-  
κείνος ἐξήσκει εἰς πάντας τοὺς πλησιάζοντας  
αὐτόν.

Ὁ γέρων βρόνος Ζάμ, εἰς ὃν ὤφειλε τὴν  
τύχην του, κατὰ σύστασιν τῆς μαρκησίας,  
τὸν εἶχεν ὀρθῶς κρίνει.

Ὁ προστατεύομενος τῶν Ροζενδάλ ἦτο  
κωμωδὸς πρώτης τάξεως καὶ ἐγνώριζε κα-  
λῶς νὰ κρύπτῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ὁ ὑποκριτὴς οὗτος  
ἠγνόησε τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν.

Δὲν ἐταράχθη ὅμως, διότι εἶχε πεποιθή-  
σιν ὅτι ἤθελε κατισχύσει τῆς ἀντιπαθείας  
τῆς μιγάδος, εἶχε λάβει ὁδηγίας πολλὰ χό-  
θεν καὶ ἠγνόει νὰ τὰς ἐκτελέσῃ κατὰ  
γράμμα.

— Εἶμαι ἀπελπισ, φίλτατῃ Μερσεδές,  
εἶπε, διὰ τὴν θλιβεράν ἀποστολήν, δι' ἧς  
μὲ ἐπεφόρτισαν καὶ ἦν ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνά-  
μην νὰ μὴ ἀναλάβω. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν  
κατὰ τὰ φαινόμενα ἀνεξαρτησίαν μου εἶμαι  
ἀπλούς ὑποτελὴς ἀνθρώπων, οἵτινες προβλέ-  
πουσι καὶ τὰ μᾶλλον ἀπρόοπτα. Τίς ἡδύ-  
νατο νὰ ὑποπτεύσῃ ποτὲ ὅτι ὁ μαρκήσιος,  
χθὲς ἀκόμη πλήρης ζωῆς ἐν τῷ γραφείῳ μου,  
ἤθελεν ὑποκύβει εἰς ἀτύχημα τόσῳ ταχὺ  
καὶ τόσῳ θλιβερόν !

Ὁ δὸν Ρομῆρος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς  
τὴν ὁροφάν, μεθ' ὃ, καθίσας, προσεπάθει νὰ  
χωνεύσῃ τὸ ἐκλεκτὸν πρόγευμά του.

— Λέγετε, κύριε, εἶπεν ἡ Μερσεδές, ποῦ  
θέλετε καταλήξαι ;

— Εἰς τὸ νὰ σὰς ὑπενθυμίσω τὴν δυσά-  
ρεστον θέσιν τῶν πραγμάτων· ὁ κύριος δ'  
Ἀρτάν ἦτο νυμφευμένος.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἡ μαρκησία διακμενεῖ ἐν Παρισίοις.

— Τὸ γνωρίζω ἐπίσης.

— Αὕτη μνησικακίᾳ καθ' ὑμῶν... ὡς ἐκ  
τοῦ θανάτου τοῦ βρόνου Ζάμ, προελθόντος  
ἐνεκα τῆς ἀκριτομυθίας ὑμῶν... ὡς τοῦλάχιστον πιστεῖται.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν ἔχει δίκαιον· ἀλλ'  
ὅτε ἐπληροφόρουν τὸν μαρκήσιον περὶ τοῦ  
σφάλματός της, σὰς βεβαίω ὅτι ἠγνόουν ὅτι  
ἡδυνάμην νὰ γείνω παρκαίτιος τοιοῦτου ὀρά-  
ματος.

— Εἰς φόνο ἔλαβε χώραν καὶ ὁ μαρκή-  
σιος ἐχωρίσθη τῆς συζύγου του, ἀλλὰ μὴ  
λαθῶν οὐδὲν μέτρον νόμιμον ὁ γάμος ὑφίστα-  
ται ἐνώπιον τοῦ νόμου μεθ' ἀπασῶν τῶν  
συνεπειῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ κύριος δ'  
Ἀρτάν ἓνα μόνον υἱὸν ἔχει, τὸν κληρονόμον  
του...

— Ὁ υἱὸς αὐτὸς δὲν εἶναι τέκνον τοῦ  
μαρκησίου.

Ὁ Μορέλ ἐστέναξε βαθέως.

— Δι' ὑμᾶς πιθανόν· ἀλλ' οἱ δικασταὶ  
δὲν συμμερίζονται βεβαίως τὴν γνώμην σας  
ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐνώπιον τοῦ  
νόμου ὁ κύριος Γαβριήλ-Ρολάνδος δ' Ἀρτάν,  
ἀνήλικος ἔτι, εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τῆς  
περιουσίας καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

— Σωστόν, ἐψιθύρισε ὁ Ἀλκᾶδος ἡμι-  
κοιμώμενος ὡς βόας χωνεύων ἐρίφιον. Σωστόν,  
οὕτως ἔχει τὸ πᾶν.

— Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι υἱὸς τοῦ βρό-  
νου Ζάμ ! ἀνέκραξεν ἡ Μερσεδές.

— Ἀπλὴ ὑπόθεσις, ἦν τὸ δικαστήριον  
δὲν θὰ θελήσῃ κἄν νὰ ἐξετάσῃ !

— Βεβαίως ! προσέθηκεν ὁ ἰνδαλγός.

— Ὡ ! Θεέ μου ! ὁ νοῦς μου ταρασσε-  
ται ! ἀνέκραξεν ἡ μιγάς, τελειώσατε λοιπόν,  
κύριε, πρὸς Θεοῦ !

— Θὰ τελειώσω. Τὰ δικαιώματα τοῦ  
μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ μαρκησίου εἶναι ἀνκμ-  
φισθῆτα· καὶ ἡ μητὴρ του, φυσικὴ κηδε-  
μὼν καὶ ὑπόλογος τῶν συμφερόντων τοῦ  
υἱοῦ της, μοὶ ἀπέστειλε πρὸ καιροῦ πληρε-  
ξούσιον, ὅπως φροντίσω ν' ἀναλάβω τὴν ἄ-  
μεσον κατοχὴν τῶν κτημάτων τοῦ πατρὸς  
του ἐν περιπτώσει θανάτου, διότι εἰς τὰ  
κλίματα ταῦτα εἶναι πιθανώτερος ὁ τοιοῦ-  
τος θάνατος, ἢ εἰς τὰ συγκερασμένα κλί-  
ματα.

— Ὁ κίτρινος πυρετὸς ἐπὶ παραδείγματι.

— Ἡ δάγκαμα σκορπιοῦ, ἐπρόσθεσεν ὁ  
Ἀλκᾶδος.

Ὁ κ. Μορέλ ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ ἐχαι-  
ρέτησε διὰ νεύματος τὸν δικαστὴν :

— Δὲν σὰς κρύπτω ὅτι αἱ ὁδηγίαι μου,  
ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς εἶναι ρηταὶ καὶ αὐστηραί,  
καὶ ὅτι ἡ μαρκησία, δικαίως ἢ ἀδίκως σὰς  
θεωρεῖ ἐχθρὰν καὶ ἀντίζηλον.

— Ναί... ἀναμφιβόλως... ἐννοῶ τὸ μῆ-  
σος τῆς μαρκησίας, εἶπεν ἡ Μερσεδές ἐκτὸς  
ἐαυτῆς· ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί ἀπαιτεῖ ;

— Εἶμαι ἀπελπισ ἀναγκάζομενος νὰ σὰς  
τὸ εἶπω· ἂν ὁ κύριος μαρκήσιος ἤκουε τὰς

συμβουλὰς μου ἤθελε σὰς ἔχει ἐξασφαλίσαι  
ποσὸν τι τοῦλάχιστον· ἀλλ' ἡ βᾶσις τοῦ χα-  
ρακτῆρός του ἦτο ἡ ἀναληγσία καὶ τ' ἀπο-  
τελέσματα εἶναι σκληρά.

— Καὶ λοιπόν ;

— Ἡ κυρία μαρκησία ἀπαιτεῖ νὰ μα-  
κρυνθῇτε ἀμέσως τοῦ κτήματος τούτου,  
τοῦ ὁποίου τὴν διεύθυνσιν θ' ἀναλάβῃ ἄν-  
θρωπος τῆς ἐκλογῆς της. Εἶναι πράξις συν-  
τεταγμένη καθ' ὅλους τοὺς τύπους.

— Οὕτω λοιπόν, κύριε, μὰς διώκουσι !...

— Ἡ λέξις εἶναι σκληρά.

— Βεβαίως. τοιοῦτοτρόπως ὁ υἱὸς ἄλλου  
διώκει τοῦ οἴκου της τὸ μόνον ἀληθὲς τέ-  
κνον τοῦ μαρκησίου !

— Συγχωρήσατέ με, νὰ σὰς παρηγήσω  
ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι τὰ πράγματα  
ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἐποψιν. Πῶς εἶναι ἡ  
ἀπόδειξις ὅτι ἡ θυγάτηρ σας δεσποινὶς Μα-  
ρία Εὐαγγελία εἶναι κόρη τοῦ μαρκησίου ;

— Ἡ ἀπόδειξις ;

— Μάλιστα· ἡ πράξις ἡ βεβαιούσα τὸ  
τοιοῦτον ;

— Βεβαίως. Τοιαύτη δὲν ὑπάρχει· καὶ  
ἡ ἀναγνώρισις μάλιστα αὐτῆς ἤθελε ζηνώ-  
σει τὴν θέσιν της. Ὁ μαρκήσιος ἦτο νυμ-  
φευμένος ἐν Γαλλίᾳ νομίμως καὶ ἐπομένως  
δὲν ἡδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρον γάμον ἐν-  
ταῦθα· δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ἡ διγαμία εἶναι ἐγκλημα τιμωρού-  
μενον πανταχοῦ, εἶπεν ὁ δὸν Ρομῆρος.

— Ἀλλά...

— Ἡ Μαρία λοιπόν δὲν δύναται νὰ  
θεωρηθῇ παρὰ μοιχογέννητος καὶ ὁ νόμος  
εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι τόσῳ αὐ-  
στηρός, ὥστε δὲν διστάζω νὰ τὸν ὀνομάσω  
ὑπερβολικὸν καὶ νὰ τὸν οἰκτείρω. Μ' ἐννο-  
εῖτε ;

Ἡ μιγάς ἐρρίφθη ἐπὶ σκίμποδος καλῶ-  
πτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἐχάθημεν. ἐψιθύρισε.

Αἶφνης ἡγέρθη μανιώδης καὶ στρεφομένη  
πρὸς τὸν τραπεζίτην, ἀτάραχον πάντοτε :

— Μὲ ἐρωτᾶτε ἂν ἐννοῶ τὴν θέσιν τῶν  
πραγμάτων τὴν ἐννοῶ καλῶς· περικυκλού-  
μεθα ὑπὸ μίσους, ὅπερ οὐδέποτε ἐσθίεσθαι, ἡ  
μαρκησία ἐπλήρωσε πράκτορας, οἵτινες κα-  
θησύχαζον τὸν ἀτυχῆ ἀποθανόντα καὶ τὸν  
ἡμπόδισαν νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἡ συμπάθειά  
του τῷ ὑπηγόρευεν· καὶ ὅτε ἰδόντες ὅτι ἐ-  
πρόκειτο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν κόρην του  
τὸ μόνον πραγματικὸν τέκνον του, τὸ μόνον  
αἷμά του, μέρος τῆς περιουσίας, ἦν οἱ ἄλλοι  
παρὰ νόμῳ κατέχουν, δὲν ἐδίστασαν νὰ κα-  
ταφύγωσιν εἰς ἐγκλημα· καὶ τὸν ἐδολοφόνη-  
σαν ὅπως παρακωλύσωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν  
ἐπιθυμιῶν του καὶ καταστρέψωσι τὴν πραγ-  
ματικὴν κληρονόμον του χάριν ἐνὸς νόθου.

— Κυρία !...

— Ὡ ! Ὡ ! Ὡ ! εἶπεν ὁ Ἀλκᾶδος μετ'  
ἀγανακτήσεως ὁλονὲν αὐξανούσης.

— Ἀφίστατε νὰ τελειώσω.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

## ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπ-  
μετριωτῆ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου,  
ἀριθ. 60.